

**В'ячеслав
РОМАНОВСЬКИЙ**

**ВИНО
БУЗКОВОГО
РОЗЛИВУ**

Лірика

Харків
 ВИДАВНИЦТВО
Стедорко
2015

ББК 84(4Укр=Укр)6-5
УДК 821.161.2-1
Р69

Романовський В. Є.
Р69 ВИНО БУЗКОВОГО РОЗЛИВУ: лірика. –
Харків: «Федорко», – 2015, – 102 с.

ISBN 978-617-7298-04-4

Бузковий травень – пора цвітіння і краси, любові і надій. Народжені весною почуття гріють людей у будь-яку пору року, підносять їхні серця на небувалу висоту. Автор не зраджує собі – ліричний струмінь є домінуючим у віршах інтимного, пейзажного та філософського напрямку. Нова збірка українського поета з Харкова також містить твори, присвячені подіям на сході України, воїнам світла – захисникам нашої держави.

- © Романовський В. Є., автор, 2015
- © Видренков А. А., оформлення, 2015
- © Федорко М. Ю., видавець, 2015

ISBN 978-617-7298-04-4

З БУЗКОВИМ ПРИСМАКОМ ВЕСНИ

*** * ***

***Бузковий хміль – травнева благодать –
І щось незнане в трепеті тримає.
І диво дивне поміж нас триває,
Якому ладні подих свій оддають.***

***Піднесені духмяним вітерцем
І цим вином бузкового розливу,
Розбрикаєм осонцену поливу
Над Бугом, над Дніпром і над Дінцем.***

***Ми безом заворожимо огром:
Хай кращим буде без біди і воєн.
Веселий цвіт – краси й любові воїн –
Людей огорне радістю й добром.***

5.01.2015.

* * *

*Тебе мій ранок вигляда
І свіжо дихає росою.
Димить осонцена гряда
Карпат цнотливою красою.*

*А ти метеликом летиш
Мені назустріч – мить чудесна!
Нас обніма травнева тиш,
Як призабуті щедрі весни.*

*До тебе вкотре заграю,
Цілую коси золотаві
На полонині, в цім раю,
Де лиш смереки та отави...*

27.01.2015.

* * *

*Цвіте бузок. Та як цвіте!
І духом весняним солодким
І небо пахне золоте,
І платтячко твоє коротке.*

*Оцей бузковий спраглий вир,
Цей шал розхристаного цвіту
В обійми трепетні ловив
Не лиш мене, – мабуть, півсвіту!*

*І знов хвилює, спокуша
(То ж як чуттям цим не піддатися?).
Бузком наповнена душа,
Якій і досі дев'ятнадцять.*

1995.

НЕВИМОВНЕ

*Всі слова невпаад,
Серце повнить приплив.
Твоїх кіс водоспад
Захмелив, захмелив.*

*Сині дзвони очей
Камертоном в мені.
В пастці днів і ночей
Всі слова кам'яні.*

*А зухвалих брів лук
У полоні трима.
В ніжнім доторку рук
Невимовне трива...*

26.11.2014.

*** * ***

**Диво притрима, вижде:
І аромат – громи!
Цвіту всього на тиждень,
Спогадів – до зими.**

**Волоті темні, світлі
Свіжо бринять в росі.
Сяють!**

**І все на світі
Тоне в хмільній красі.**

**Ясно-лілові, білі,
Трепетний фіолет
В листі осоловілім
Осоловів поет.**

**Чарку бузкову чару
Випив, немов вина...
Юно цвіла-звучала
Харківська сторона.**

20.03.2015.

* * *

*Гойднулась тінь. Легка. Ледь зрима.
Зашелестіло у кущах.
Кахикнув грім і сонно гримав,
А потім стух в рясних дощах.*

*А ранком обважнілі віти,
Стемнілі, в краплях дощових,
Ловили сонячні привіти
З-поміж хмаринок кочових.*

6.03.2015.

*** * ***

*Ти сьогодні така вродлива,
Особлива така сьогодні...
Захмеліла розквітла слива
І відкрились дива городні,
Наче їх освіжила злива.*

*Як же сонячно біля тебе,
Як же радісно із тобою!
Вітеречка духмяний лепет
Захвилює нас під вербою –
І відчуємо спраглий трепет.*

*Це – весна! Це травневі гони.
Це натхнення душі і тіла.
І любові вразливі дзвони
Знов із юності прилетіли
На кульбабові полігони,*

*Де сьогодні царює врода,
Щедра, щира, осяйно, рідна...
Мить продовжуйся!*

Насолода

*Осягати тебе, погідна, –
Несподівана нагорода...*

6.05.2014.

* * *

*Од погляду твого сп'янілий,
Од погляду твого сліпий,
Щасливий і забронзовілий
Іду – і сильний, і слабий.*

*То магія стрімка блакиті,
Що із очей твоїх – навстріч,
Весняним повівом рокити
Сколошкала і день, і ніч.*

*Щоби в осонценій нірвані
Чи в купелі солодких снів,
Відчув довкіл світи незнані,
Бузком травневим завеснів.*

*Крізь осуд, ойкання і репет,
Як в злеті першому пташа,
Несла бажання, сумнів, трепет
До тебе радісна душа...*

5.11.2014

МРІЯ-МАРІЯ

*Не ступити на твій поріг,
Не ступити, хоч як не мрію.
І не те, щоб хтось застеріг,
Що не ті почуття беріг
До Марієчки, до Марії.*

*А як вийде вона одна
В пелюсткову хмільну завію,
Ляже стежка із полотна –
І нас солодко поєдна,
І здійсниться юнача мрія.*

*Тільки це: казка-сон, не яв,
А зсивілого гріє, гріє.
Я б тебе до зірок підняв,
Приголубив тебе, обняв.
Жаль, що в мріях лише, Маріє...*

28.01.2015.

КОХАНІЙ

*Як човен без весла –
Отак і я без тебе.
Прийшла моя весна,
А з нею хміль і трепет.*

*Ходила бережком,
Та зводила не з тими,
Щоб я зацвів бузком
Під вікнами твоїми.*

*Щоб захистив од бід
В ніч горобину, чалу,
Щоб музика в тобі
Зі мною зазвучала...*

29.01.2015.

ЖІНОЧА ВРОДА

*Принадна втіха
І насолода –
Її величність
Жіноча врода.*

*І непідступна –
Красою грізна, –
І добра серцем,
Душею ніжна,*

*І таємнича,
Дзвінка й грайлива.
І кожна в сяєві –
Особлива!*

*І кожна в сяєві –
Неповторна
І непокваплива,
І моторна...*

*Принадна втіха
І насолода –
Її величність
Жіноча врода.*

3.03.2015.

ІНТИМНЕ

*Переступити грішну грань,
Пірнути в радісні обійми,
Де трепет юних домагань
Солодкий вир у тілі здійме.*

*О, ті миттєвості хмільні,
Коли у серці квітнуть маки, –
Вже не важливі «так» і «ні»,
Бо їхні вицвіли ознаки.*

*Бо хвиля хвилю накрива,
До зір злітає із глибині,
І розкошують не слова –
Тіла, як ночі горобині...*

6.04.2015.

ТІЛО

*Золотіло
І пахтіло,
Бо кортіло
Аж тремтіло
Тіла тіло,
Тіла тіло.*

*Потім стріло –
Сполотніло –
Нишком тліло,
Воркотіло.
І пихтіло...
І злетіло!*

8.11.2014.

* * *

*Мила дівчино, в мрії закутана,
І наївна іще, й нецілована.
Там, за веснами, травами-рутами,
Таємниця любові захищена.*

*Дні твої ще такі непоквапливі,
Але ж як дорослішати хочеться!
У цікавому світі, привабливім,
Певно, принцом якимсь заморочишся.*

*Обиратимеш стежку прискіпливо,
Щоб до серця, дарма, що крізь труднощі
В мрії, виплекані і закріплені.
Це вже кроки серйозні – не пустощі...*

*Мила дівчино, стільки попереду:
Буде відчай, і праця з удачею.
Все здійсниться в вівторок чи середу
(Інші дні теж не люблять ледачої).*

*Не спиняйтесь. Іти. Дертісь. Падати.
Уставати будь-що. Знову рухатись.
І собі не збрехати, не зрадити,
Хоч до серця непросто дослухатись...*

19.02.2015.

* * *

*Зустріну тебе –
Не дихну...
Палючим огнем
Спалахну,
Якщо ти помітиш
Мій погляд,
І ніжність
Помітиш мою...
Затисну любов,
Як змію –
Не бути з тобою
В маю –
Бо з іншим
Назавше
Ти поряд...*

28.11.2014.

ВИНО БУЗКОВЕ

*Гостинне місто. У саду – готель.
І зустріч. І забави молодечі.
Вино бузкове у травневий вечір
Пили удвох під солов'їну трель.
І я обняв тоді тебе за плечі.*

*Напнулось ніжно зоряне шатро.
Цнотливо пахли твої довгі коси.
І все довкіл – дзвінке, многоголосе –
Осяяло і душу, і нутро,
І забриніло, як у травах роси.*

*О те вино – ефірне і хмільне –
Кущів бузкових, збудженого цвіту
Залишило цілунком спраглу міту
І радо вознесло тебе й мене
Із наших весен у майбутнє літо...*

30.12.2014.

НА ТІ ТУМАНУ

*У цім тумані, що звива кубло,
Лице чимсь схоже на Орнеллу Муті,
Як промінець, зринає з каламуті
І тане знову, наче й не було
Прохожої у трепетній осмуті.
І вже не знать: у сні чи наяву,
Та сподіваюсь, що зустріну знову
В житті моєму радісну обнову,
Бо тільки нею сонячно живу,
І лиш до неї молитовне слово.
Любові хміль невидимо тече,
Але бентежить і вражає зримо,
Як блискавка з небесного обриву,
Від чого серцю тісно й гарячє,
Охопленого неземним поривом.
Не вірив досі, що буває так:
Зустрів й одразу зрозумів – це доля!
Тверезий сумнів крутить парасолю,
Та почуттів стрімких неспинний танк
Усе змина – і тішиться сваволя.
У цім тумані, що тебе украв,
У цім тумані, де тебе угледів,
Немов фантом ота незнана леді,
Ввігнавши в душу зашпору-бурав, –
Лиш мрія у туманному портреті...*

14.12.2014.

* * *

*П'янкх покосів сталки.
Чернігівські вали.
В твоїх очах фіалки
Надвечір розцвіли.*

*Шептіли щось жагуче
І кликали: «Ходім!».
Ті придеснянські кручі
Нас вабили тоді.*

*І світ здавався ніжним,
Немов твоє плече.
Хто ж знав, що благовісне
Побуде і втече,*

*Бо почуття – юначе.
Та, певно, воно – там,
Подоросліло наче,
А заздрить тим літам...*

1.04.2015.

* * *

*Вітер поле м'яв
Синім полум'ям.
А в твоїх очах
Одцвітав і чах
Льон хмільних принад...
Стерся променад
І облудна фальш.
Тільки вітру вальс
Десь над нами, над...*

8.11.2014.

* * *

*Не відчуваю порожнечі,
Бо ти в моєму світі є.
І обніма тебе за плечі
У повсякденній колотнечі
Предивне наше житіє.*

*Відкривачі у цьому світі –
Незнане ще десь є, десь є.
А ми з тобою неофіти
В коханні, що застрягло в літі,
Створили неземне досьє.*

*Хтось дивуватись буде потім,
А хтось наслідувати нас
На святі збудженої плоті,
Де ніч в зірковій позолоті
З бузковим присмаком вина...*

13.02.2015.

*** * ***

***Блакитні дощі і сірі
Будили ячмінь і гречку.
Качки перелітні сіли
На нашому озеречку.***

***Ущухли дощі і зливи,
Пахтіло зелом, озерцем.
А очі твої щасливі
Шептали: дитя під серцем...***

28.01.2015.

ЗЕЛЕНИЙ ДІМ

*Тепер нема глухих лісів –
І все ж ми заблукали в хащі.
Поміж пташиних голосів
Одлунням вигук твій висів,
Що ми таки отут – пропащі.*

*О те блукання запашне
(Духмянили шипшина, трави),
І все довкіл живе, рясне
Немов дивилось у пенсне,
Що ми для їхньої забави.*

*А може й так! Образ нема,
Ми – гості у зеленім домі.
Не проганя, не відніма
Захоплень ця краса німа,
А зве у таїну хоромів.*

*І ми забули про біду:
Ходили, дивувались радо,
Як по казковому саду,
Хмільні у зіллі і в меду,
Притишені з тобою, ладо...*

*Багато відлетіло літ,
А не забулася мандрівка.
І, певно, хтось наш знайде слід,
Де з грабом розкошує глід,
Де хаща – царствена домівка.*

25.01.2015.

* * *

*Між нас доріжка межова,
Між нас бур'яниста трава,
Між нас літа і цілий світ,
В якому і сніги і квіт.
Усе між нами – не у нас...
Але на двох один Пегас,
І мрія трепетна одна –
А в ній ні отвору, ні дна.
Думками кваплюся навстріч,
Бо в тебе – день, у мене ж – ніч...*

14.03.2015.

ДЕ ТУМАНЕЦЬ НАД РІКОЮ...

НАПРОВЕСНІ

*І злежане, й залежане.
Що не взяли й ломи,
Тепер уже за межами
Минулої зими.*

*Зчорнілий сніг із кригою
У ручаї стіка.
Веселою відлигою
Розбурхана ріка.*

*Іще земля оголена,
Зелена лиш сосна,
Та птаство задоволене:
Несе тепло весна!*

1.03.2015

* * *

*І знову зранку без угаву
Гелґочуть гуси біля ставу,
А півень голос подає,
Що в цім селі він кращим є.*

*Із паші мукає корова.
До школи юнка чорноброва
Спішить...*

*І квапиться весна
У полі впоратись...*

Сосна

*Тепер вже не така й примітна,
Бо все смарагдом сяє, квітне
В осонні радіснім, теплі –
Трудом розбудженій землі...*

14.03.2015.

КАРПАТСЬКА ПЕРЛИНА

*По каменю в ущелині
Петляє, наче вуж.
Ховаючись у зелені,
Біжить-спішить чимдуж.*

*Із рідних гір долиною –
Її одвічна путь.
Карпатською перлиною
Краяни річку звать.*

*Бо чиста, незамулена
Швидка її вода.
Буває, часом збурена –
Зміта все, як орда.*

*З характером і вродою,
Мов на порі дівча,
Не панською погордою,
А радо зустріча.*

*Бадьорить свіжо хвилею
І веселить серця...
Й для мене стала милою
Пісенна річка ця...*

26.01.2015.

* * *

*П'ять п'ятниць, п'ять субот
і п'ять неділь –
Такий ось диво-серпень у цім році.
У ньому літа яблуневий хміль,
Жоржини в оці.*

*У нім життя – розлука і любов,
І сподівання на багатшу осінь
Із тишею задумливих дібров,
З теплом в покосі.*

*П'ять п'ятниць, п'ять субот
і п'ять неділь –
Дарунок літа кожному на світі,
Де стільки мрій здійсниться і надій
На справи світлі.*

3.08.2014.

* * *

*Де туманець над рікою
І дорога степова,
Скоромовкою гулкою
Трактор тишу напува
І зника за осокою.*

*Синьо вечір обніма
Сіножать у лузі.*

*Поле
(Стихле) стомлено дріма.
Потемнішала тополя,
І зоря зійшла німа...*

9.10.2014.

* * *

*Сонце сьогодні важке –
Ніяк підніматись не хоче.
Ранок насунув кашкет
На лоба і навіть на очі.*

*Хмарно. Похмуро. Морфей
Наче притримує будень.
Та півень – сільський Орфей –
Весело співом будить...*

25.01.2015

*** * ***

***Відчайдушні барви осені
Неймовірної краси
Вміють диво заворожене
Тихим сяйвом воскресить.***

***І навіяти щось лагідне,
Розбудити теплий щем...
Завмираю в лісі ягіднім
Під зарошеним кущем.***

***І у невимовнім захваті,
Вкарбувавши щедру мить,
Встиг і зойкнути, і ахнути:
Диво в засвіти летить!***

19.10.2014.

* * *

*В осінніх днях задумлива печаль,
В осінніх днях остигле тане літо.
І я ще біля милого плеча
Тобою не зумів переболіти.*

*Жовтавий килим од дощу прочах,
І вітерець кружляє листя світле.
А таїна гніздиться ув очах
Таких принадних і таких привітних.*

*Ти жінка, а характером – дівча,
Й осінні дні з тобою непотьмарні.
Осяйна липа – золота свіча –
Дарує нам не сум – надії гарні...*

16.10.2014

* * *

*Похнюплі дні у каламуті сірій –
Це осінь попелясто відгора.
Веселе птаство відбуло у вирій –
І поле змовкло, і ліси, й гора.*

*Бентежить душу сумовитий настрій,
Бо все довкіл вступило в коло те,
Де лист опалий і присохлі айстри –
Лиш спомини про свято золоте.*

*А тлін гірчить. І в небі дощ не вичах,
Ітиме монотонно день і ніч.
Та нас, ласкавка, не зачепить відчай,
Коли удвох, то навіть лихо – з пліч.*

*Тепло сердець і погляди гарячі
Сильніш погоди кепської завжди.
А осінь що? Вона свій час одплаче,
Щоб сніг зими замів її сліди.*

4–5.01.2015

* * *

*Відцвіле і заношене,
Що сіра пилюга,
У дні останні осені
Вибілює юга.*

*І все довкола міниться
І сяє у вікні.
Вступа в права завійниця
На срібному коні.*

*Гойдає світ колискою,
Морозцем звеселя –
І холодно виблискує
Заморена земля.*

*Іскристим снігом вкютана
Пірнає в юні сни
Аж до теплом розкутої
Вабливої весни.*

24.11.2014.

ПЕРЕДЗИМ'Я

*Сосен луска золота –
Наче од сонечка бризки.
Листя останнє зліта
Смутком осіннім берізки.*

*У відлиняле вгруза
Трепетна зболена тиша.
В царстві опалого ржа –
Всепоїдаюча миша.*

*Дихає возко туман,
Краплі лишає чи сльози.
Лісу тремтить балаган:
Зазимки скоро, морози...*

3.11.2014

* * *

*Стирчать петрові батоги
Із осені: сухі безсилі.
В очах зависли, як борги,
Які іще не погасили.*

*Зимою пахне дализна,
Лягає ясенець* на воду.
Та зеленіє лиш сосна,
Святкова в будь-яку погоду.*

*Нарешті випали сніги,
Голубизною землю вкрили.
Закучугурились стоги
І щось про літо говорили...*

28.12.2014.

* Ясенець – перший тонкий лід

НОВОМУ РОКУ

*Рипучий сніг озветься в кроці,
Сяйне іскристо білизна.
Ждемо тебе, майбутній роче,
В тобі ж – оновлення, весна,*

*І наші щирі сподівання
На мир, на радість і добро.
Солодку мить цього чекання
Донець поділить і Дніпро,*

*І кожен в рідній Україні,
Де славен хліб і славен труд...
Нехай пощезнуть кляті війни,
А з ними фальш, словесний бруд...*

*Прийдешні будні – за порогом.
Але Всевишній застеріг:
До правди лиш одна дорога,
До кривди – тисячі доріг.*

*Жаданий наш, майбутній роче,
В путі не збийсь на манівці,
Бо щастя і здоров'я хочуть
І на Дніпрі, і на Дінці...*

5.12.2014.

БІЛЯ ТИХОЇ РІЧЕЧКИ МЕРЛО

*Закуріли сніги – сива мла навкруги.
Все в пустелі зимовій завмерло.
Де-не-де острівці з очерету й куги
Біля тихої річечки Мерло.*

*Від хурделиць вуаль – сріблом дихає даль
У степу неозоро-холоднім.
Примерзає до серця невтішна печаль,
Що й роки, як ці дні, незворотні.*

*Білі сні у землі у пінливій золі –
Відпочити пора трудівниці,
Щоб втома тяжка і рясні мозолі
Навесні відлетіли, мов птиці.*

28.12.2014.

НАПЕРЕДОДНІ

*Земля дрімлива... І дерева,
І все довкіл в дрімоті-сні.
Морозяне повисне мрево.
Сади прозорі, нетісні
Озвуться струнами сталево.*

*І зійде золотінь зимова,
Як сонце ляже на сніги.
Божественна нечутна мова
Додасть одважної снаги
Всьому, що у житті – основа.*

*Принишкне світ в чеканні дива,
І прийде радість Торжества,
Просвітлена і милостива,
У вечір Божого Різдва,
Як в посуху жадана злива.*

*Засяють і розсунуть морок
Мільярди зір, мільярди свіч –
І затремтить безсило молох,
Бо праведна Господня ніч
Для людства – благодаті море...*

26.11.2014.

*** * ***

**Напевно, закохалася зима,
У січні проталь на снігу і кризі!
Морози відфутболила сама:
У Харкові тепер, як у Парижі.**

**Морочлива...
В ці дні їй до снаги
Врочиста тиша,
Неквапливий – з хмари –
Розквітлий пух,
А не важкі сніги.
І все для нього...
Гірко їй без пари...**

**Радіє почуттю з небес зоря
(Любила теж і віддано, і ревно):
Й любов чужу мов по собі звіря,
Бо, що було, те в серці недаремно.**

17.01.2015.

* * *

*Хитнеться тінь од синьої ялиці,
Притулиться до срібла кучугур.
Немов перо чарівної жар-птиці,
Засяє сніг і скрижанілий мур.*

*Зимове диво у химернім танці
Розважить радо і тебе й мене:
Як збайдужіле вирве із прострації,
То зле і хиже душу омине.*

*Зоря небесна вкутає промінням,
У ній – Різдвяній – Божа благодать!
І ми з тобою щось на краще зміним
У цьому світі, де живучий тать...*

5.01.2015.

**ЖИТТЯМ
ЗАРЯДЖЕНА
ЗЕМЛЯ**

НАША МОВА

*Мово наша колоскова, материнська мово,
У тобі козацька слава і Шевченка слово.*

*У тобі душа народу, його сміх і пісня,
У тобі надія наша, віра благовісна.*

*Хто без тебе, той по світу –
перекотиполем,
Зачерствіло в того серце,
не взялося болем*

*За родину, за державу...
Хай чужим воздасться.
Буде жити у чужому, там шукати щастя.*

*А воно – чуже,
не рідне – не вдихнуть євшану,
І забути батька-матір, звичаї і шану...*

*Мово наша колоскова, материнська мово,
У тобі козацька слава і Шевченка слово.*

9.03.2015.

КОРІННЯ РОДОВЕ

Так, основа – село.

Звідси праця щоденна і хліб.

І кринична вода.

І причастя від степену чи лісу.

Тут і простір широкий –

його ще ніхто не закріб.

Всі – немов на долоні:

трудога і ледар-гульвіса.

Так, основа – село.

Де гостинність і де доброта

В кожній хаті живуть,

як не приспані совість і шана.

Тут із двору калина

і пишний квітник привіта,

А увечері пісня обніме, неначе кохана.

Так, основа – село.

Та довкола частіш – пустирі.

Навіть назви зникають.

Як свідки – лише кладовища.

Та – ще пам'ять,

яку не стирають сільські трударі,

Бо про рідне село, книгу книг –

родове коренище...

12.02.2015.

* * *

*Ізнов у покосах розіллє медові хмелі
Отава прив'яла.*

*І коник сюрчатиме дзвінко.
І так мені гарно, що син я своєї землі,
Що я – українець і лада моя – українка!*

*Державо моя,
я люблю твій барвінковий цвіт
Од неба і моря, озер і річок тихоплинних.
І колір жовтавий – він теж обнадіює світ
Пашницею поля,
де золото в кожній стеблині.*

*Я тут народився. Тут все споконвіку моє:
Криниця і стежка,
калина під вікнами хати...
І сонце високе для мене щоранку встає,
Щоб міг, як батьки,
і трудитись, і вірно кохати.*

*Хай манну небесну готує комусь чужина,
Тобі я не зраджу, мій краю, одвіку й довіку!
Весна в Україні. І в серці моєму весна.
І горнеться сонце
до наших розкрилених вікон...*

2001.

ПІСНЯ

*Який без пісні вечір українця?
Вона у серці кожного луна.
Наллє, бувало, чарочку по вінця –
І піснею сп'яніє далина.*

*Розважить душу і розвіє тугу,
Палкі серця в любові поєдна.
І стане вірним, незамінним другом,
Як вміє це лише вона одна.*

*Незаперечна в будь-якій сторонці,
Незмулена, бо з чистої ріки,
Із сивих літ є справжнім оборонцем
Святої мови, котрій жить віки.*

30.01.2015.

* * *

Люцині Хворост

*О, як за душу солодко бере
Той теплий голос з ретро-кабаре!
Яку жагу у серце улива,
Які знаходить трепетні слова,
Возносить їх із нами в небеса...
Ця дивовижна голосу краса,
Як промінець у непроглядній млі,
Велику справу робить на землі.*

22.12.2014.

* * *

*Життям заряджена земля –
І навіть тлін майбутнє має:
Зеленим вибуха розмаєм,
Годує світ і звеселя...
Життям заряджена земля!*

*І ти не гнівайся на долю,
Що все скінченне, має край:
Безсмертя в дітях обирай –
У цьому мудрість, не сваволя.
Отож не гнівайся на долю.*

*А крок продовжиться, повір,
Але в новій ході, стрімкішій.
Він, певно, стане дещо іншим,
Та з ним шляхи до зір, до зір...
Твій крок продовжиться, повір.*

3.04.2015.

ІСТИНА

*Кажуть: істина в вині,
Не в криниці під вербою..
На замшілім бервені
Смакував з цебра водою.*

*І ставав яснішим світ,
І зникала з ніг втома.
Тут спинявсь мандрівця слід,
Почувавсь отут, як вдома.*

*Де вода – життя буя,
Відкрива шляхи до істин.
Тож і істина моя
Не в вині – водиці чистій...*

9.11.2014.

* * *

*Від матері сяєво срібне
Теплом дорогим обніма.
Воно, як життя, нам потрібне,
Без нього – пустеля німа.*

*Неначе маяк прибережний
Рятує у шторм кораблі,
Любов у нім щира, безмежна
Із рідного двору, землі*

*Осяє дорогу неспинну
І застувать буде громам.
...А серце шкребтиме провина,
Що мало зробили для мам.*

31.10.2014.

* * *

*Не вийде, рідна, не пита,
Як там мені живеться в місті.
Вітрисько хвіртку хилита.
Печальні вісті.*

*Знайомих менша у селі,
Але чужим воно не стало.
Товчуться спогади й жалі
На п'єдесталі.*

*І щось болить мені, пече,
Як притулюся до одвірка.
Торкнеться маминим плечем
Вечірня зірка.*

5.03.2015.

* * *

*Все пам'ятне в дитячому раю.
У хлопчаку себе упізнаю –
Тоді теж був цікавим мудрий світ...
Несу для мами вже присохлий цвіт,
Бо завітала ранішня зима.
А це стебельце літо визива,
І мамин усміх вродить на лиці...
Притихли гамірливі горобці,
Бо так прегарно хлопчаком ожить,
Де навіть небо радісно сніжить.*

24.12.2014.

ДРУГОВІ

*І ми з тобою входимо ув осінь,
Як сірі луки, гай, оці степи.
Куди не повернися, не ступи:
Зело поблякле, прохолодна просинь,
Рвучкі вітри, настроєні вороже,
Де тугу-жаль одлунюють стовпи.*

*А ще недавно, начебто недавно,
Весна буяла і довкіл, і в нас.
І ніс Пегас брикливо на Парнас
(Бо ще триматись не уміли вправно).
Коли ж натхненням наситили травні,
То сподівались: буде кожен ас!*

*Неначе мить минулася чудовна
Ота пора, неспокою пора.
І вже на конях наша дівтора
Розважлива, підкована ґрунтовно,
Раціональніша і не занадто скромна
Інакший шлях до цілі вибира.*

*А ми такі ж... Романтики вчорашніх
І літ, і справ, і мрії, і доріг
Довірливо-наївний оберіг
Тримаєм ще. І віднаходим кращих,
Щоб світ узнав забутих і пропавших
Достойників, яких не знати – гріх...*

9–10.02.2015

ОВВА...

*Стежками пам'яті бредеш:
І де ж та юність наша, де ж?
Все в іншому сприймаєш світлі –
Минуле ж у минуцім світі,
Де вже ні друзів, ні адрес.*

*Поради досвід роздава,
Хоч будні здійснюють дива,
І навіть фантастичні, часом.
Що їм про наші хліб із квасом,
Від чого пам'ять нежива..*

Овва, мій читачу, овва...

26.01.2015.

* * *

*Весняних намірів-дерзань
Ще буяє спрагла повінь,
Та час осінніх пригасань
Несе розважливості повів.*

*У нім і дощ, і навіть сніг,
І сум у нім непояснимий
Думки годує навісні
І те, що з ними.*

*Притисне ноша літ, як біль.
І пережите, і прожите
Переважає весен хміль:
Не слід минуще ворухити.*

*Та цвітом повниться зело,
Дорога кличе не спинятись.
І заборонам всім на зло
Я мрію знову закохатись.*

19.01.2015.

САД НАТХНЕННОЇ ДУШІ

Вірі Чурсіній

*Диво радості земної,
Свято барв – ні краплі лжі! –
Акварелі Чурсіної,
Сад натхненної душі.*

*В нім і приязно, і рідно,
Огорта любов, тепло:
Кожна квіточка погідна,
Диха спокоєм стебло.*

*Пензель чарівниці в неї
Відкрива блаженства світ,
Ожива, немов у феї,
Свіжістю налитий цвіт.*

*Цей оазис – щедра казка –
І ми тішимось у нім,
Де краси принадна ласка
Сяє трепетно, як німб...*

*Диво радості земної,
Свято барв – ні краплі лжі! –
Акварелі Чурсіної,
Сад натхненної душі.*

3.10.2014.

НА ПРИМОРСЬКОМУ РИНКУ

*Це молюск зацвів у скойці –
Тільки стулки розтулив!
В перламутрі
 море, сонце,
З черепашками столи.*

*Пахне хвилею і йодом
Ця оздоба неземна.
Таємнича,
 завжди модна,
Бо веселки диво зна.*

*Манить і голубить очі –
У краси кінця нема.
Заворожить, залоскоче,
Наче літо і зима...*

10.11.2014.

НЕ КІФОС АНТИЧНИЙ СКУДЕЛЬНИКА ДИВО...

Скудельнику, в саду твоїм...

Оксана Мардус.

*Не кіфос античний скудельника диво –
А цей куманець, що у миснику святом,
В жовтаво-зеленій убраній поливі
Премиле горнятко назве своїм братом.*

*Затовпляться поруч полумиски, глеки –
Барвисто мальовані, гарні, мов діти,
Поважні і строгі, як в леті лелеки,
Що вміють хорошому щиро радіти.*

*Усе почалося з гончарного круга,
Від пальців тямущих, що з глиною – маги!
А пахощі вкраплені з яру і лугу
Опішні і Валок, із Буд, Водолаги...*

*Ці вироби з казки, що пищиком свище,
А гарт од живого вогню Прометей...
Прекрасне в кориснім!*

*Від цього що вище?
В гончарстві живе світла пісня Орфея...*

12.11.2014.

*** * ***

**Німотна самотність –
і тільки зі спогаду кроки.**

**Ні вітру, ні повіву –
тиша безмежна, глуха.**

**І я – сам-один, а у вічності миті широкі
З пустелі душі, де зміїлася думка лиха.**

**За все слід платити –
наблизився нині до краю,**

**Що сталося –
не вернеш: оцей шлях обрав собі сам.**

**Німотна самотність настигне
і нагло скарає**

**Крутіше, жорсткіше,
аніж це дано небесам.**

**І каятись пізно –
не прийме Всевишній молитви,**

**Бо все у минулім, одначе – не скоєний гріх!
Принизити прагнув тебе**

**і назавжди скорити,
А варто б любов'ю, якою таки не зігрів...**

**Німотна самотність...
І милі ввижаються кроки...**

2.08.2014.

* * *

*Схитрив обманом? Що ж, радій,
Та закарбуй собі, одначе:
У брехуні живе крадій!
То ж ти тепер, як він, юначе,
Гріхом – не скарбом – володій,
А Бог сторицею віддячить.*

24.01.2015.

*** * ***

**Ні!
Дні –
Одні.
Годні
Сьогодні...**

17.01.2015.

КОЛИСКОВА

*Як настане ніч казкова,
Заколише колискова –
І пірне моє малятко в сні.
І йому насниться мама,
Сонце і зелена брама
В купелі принадної весни.*

*Де метелики веселі,
Гойдалки і каруселі
Хлопчиків, дівчаток радо ждуть,
Муркотять ласкаві киці
І літають диво-птиці
В нашому замріянім саду.*

*І не ходять на припоні
Віслучки й слухняні поні,
А катають любу дітвору.
Квіти скрізь цвітуть барвисті,
Водограї променисті...
В казку-сон усе це заберу.*

25.03.2015.

ХАРКІВ

*Фортечний вал. Внизу – підварки,
Весела памолодь беріз.*

*Упізнаєш, земляче, Харків –
Під плескіт рік отут він ріс.*

*Батьківським став назавжди домом
Торгівцю і реміснику.*

*Був і столицею, й кордоном
На довгім на своїм віку.*

*Єднає нас, в майбутнє кличе,
І справ у нього – патронташ.
Митець, учений, будівничий –
Це Харків наш, це Харків наш.*

1985.

* * *

*Неосяжний простір степу,
Розстані доріг,
Гул од веж сталевих ЛЕПу*
Назавжди зберіг.*

*Вітру повів, житній запах
Навпіл з полином,
Дощик, що нечасто крапа,
Та стає зерном.*

*Терну зарості у балці
І поля, поля...
Із любові та із праці
Батьківська земля.*

*Не відняти це у мене –
Тут коріння, рід.
Про життя благословенне
Мріє мій нарід.*

*Не лінується в турботах
Чесних, далєбі.
Та знаходиться сволота,
Що гребе собі*

*І біднішими нас робить,
Позбавля надій...
Годі лиш волати «пробі!»,
Трудівниче мій.*

* ЛЕП – лінія електропередачі

*Ти ж господар, ти ж удома,
Кровопивць жени,
Бо на тебе юним громом
Дивляться сини.*

*Отчий край їм небайдужий –
Душу зігріва.
Зможуть все лихе подужать
І творить дива.*

*Їм на серці карбом стане
Степ оцей, ріка,
Кукурудзи і баштани,
Далеч говірка.*

*І продовжать вічні справи,
Твій земний політ...
Вийду в степ – духмянять трави
Молодістю літ.*

11.12.2014.

МОЛИТОВНА БЛАГОДАТЬ

*Молитовна благодать нас зігріва,
І портали всенебесні відкрива.*

*У проханні, у благанні – віра вір.
Та лукавий не дрімає, хижий звір.*

*Одяга чужі одежі темне зло,
Зманить в сіті легкодуха – повезло.*

*І у світі стане більше бід і лих
Од розбещених, підступних, просто злих...*

*Милосердного ж огорне благодать,
Бо ділитися уміє, віддавать,*

*Жити щедрою любов'ю... А душа
Тільки доброю до Бога вируша.*

17.04.2015.

* * *

*Я з Христом, а ти з Аллахом
Говорили до зорі.
І злітала віра птахом
Понад нами, угорі.*

*Не було ні чвар, ні злості –
Не шукайте в дружбі дна:
На землі ми тільки гості,
А земля у нас одна!*

*Споконвіку ми сусіди –
Різні звичаї, уклад.
Не важливо хто йде слідом,
Важливіші мир і лад.*

*Я з Христом, а ти з Аллахом
Далі будемо іти
Із довірою – не з страхом
До життєвої мети...*

15.02.2015.

ВАСИЛЬ БОРОВИЙ

*Він правду, здушену арканом,
Леліяв, як слабе пташа,
І в хижих нетрях Каєркана
Не загрубішала душа.
Любов його тримала в світі
І краю рідного євшан,
То ж помисли і дії світлі
І в неклі тім не полишав.
Не полохливе, горде слово,
Хоч розпинали сили злі,
Судьби його – першооснова,
Свята надія на землі
Вело і виручало, звало
(Хай попри рани та синці),
Щоб не ставав квадрат овалом,
Щоб не збивавсь на манівці,
Щоб мова батьківська не зникла
І щоб принуки не було...
Та й ці бажання – владі виклик...
І реготало знову зло.
Він мужнім був, хоч і безсилим,
Ні перед ким не прогинавсь.
...Незламним, мудрим і красивим
Навік залишився між нас.*

20.11.2014

В ЛІГІВЦІ

Михайлові Чабанівському

*Оця безкрайня Слобожань,
Гулкі степи перепеліні,
Де повів житній і полинний
З найпотаємніших бажань.*

*Отут, на праведній землі,
Трудився рід твій споконвіку:
Гостинність визирала з вікон.
Тут шанували мозолі.*

*А дотеп і крилата пісня
Ріднили степових краян.
У надвечір'я звав баян
І довго не стихав опісля.*

*Отут гострилося перо
В непоказній селянській хаті,
Щоб ти на правду був багатий,
Творив на радість і добро...*

*Закарбувалися в літах
Завод і шахта, вуз і військо –
І з Циби виростав відтак
Прозаїк славний – Чабанівський...*

11.08.2014.

* * *

Юрію Татаринову

*І день од туги переблід –
Я назавжди прощався з другом.
І голубів останній лід,
Іще в снігу була яруга
Там, біля хати, де він жив,
Де записник натхненням повнив,
Де літом запахом ожин
Ще оживе про нього спомин.
Побачать світ його книжки,
Але без нього вже, без нього...
І схилить жито колоски,
І запечалиться дорога.*

6.03.2015.

**ВІДСТОЇМ
РУБЕЖІ,
ЯКІ РУЙНУЄ
ТАТЬ**

ПРОВДИ

*Чорний терен білим цвітом замело.
Проводжало хлопця в армію село.*

*І троїсті, і сусідова гармонь,
І дівочий несміливий хміль долонь.*

*Перед світом сіла мама в головах
І ніяк наговориться не могла.*

1983.

* * *

*Війні начхати на жнива,
На справи праведні, закони.
Поблідла даль, як нежива.
Сльоза в іконі.*

*Не комбайнер жнивує – смерть
Збирає врожаї криваві.
Життєву душать круговерть
Бої, заграви,*

*Де трупний сморід, кров, дими,
Де вибухи і стрілянина...
І на якому ж світі ми?
Жде мати сина.*

*Чи прийде він – ніхто не зна,
Хіба що – небеса, Всевишній...
Сивіє зблідла дализна
І жовкнуть вишні.*

10.08.2014.

* * *

*Дай Боже тебе дочекатись живим...
Сусідський собака на місяць завив,
Ніяк не вгамує хазяїн.
А ночі безсонні й осліплені дні...
То ж як ми без тебе, то ж як ми одні?
І серце сльоза вигризає...*

*Та блима надія, немов каганець:
Озався мобільник: не смій, не кінець.
Підтримає віра й молитва.
Повернеться, прийде не в сні – наяву
І скаже щасливо: «Живий я, живу,
Остання завершена битва...».*

11.05.2014.

* * *

*Скремсано надії-мрії
І нажите – до узбіч!
У воєнній веремії
Палить все пекельна піч.*

*Стогне степ: скажіть, допоки
Панувати буде смерть?
Вирви на полях, окопи,
Щастя, спокій – шкереберть.*

*Розгулялося вороже –
І нема тому кінця.
Вірю, зійде сонце гоже
Від Айдару до Дінця.*

*Змовкнуть «гради» і гармати,
Ждане з нами, не зника!
І не втратить сина мати,
Стріне дім захисника...*

3.04.2015.

*** * ***

***Іди! Борись! Перемагай! –
Вишумлює козацький гай.***

***Не залишай свій край в біді! –
Шепочуть липи молоді.***

***І стежка горнеться до ніг,
Де трави стоптані і сніг.***

14.03.2015.

* * *

*Ударила в груди куля гаряча –
І мій побратим упав.
І качур у небі над ним закряче,
І серце Аннички його заплаче,
І втоне вінок між купав.*

*На Йвана Купала зоря упала –
То мій побратим упав.
Тривожилась мати, всю нічку не спала,
Молилася Богу, сина гукала –
Сльоза пропекла рукав.*

Ударила в груди куля гаряча...

6.03.2015.

ВДОВИНЕ

*Узяти розпач у лещата,
Щоб не зважати на біду.
Але вона стоїть на чатах,
Тебе мордує, молоду.*

*Не відступа, хоч як не гониш,
Закреслює щасливі дні.
Передали медаль, погони
Із військкомату для рідні.*

*І вже коханий не пригорне,
Не буде сяяти в очах.
На цвинтарі залишивсь горбик,
А в хаті пустка і печаль.*

*Без нього шелестить раїна,
І дні ідуть, росте трава,
І там, на сході України,
Іще війна трива, трива...*

28.04.2015.

* * *

*Невже не вберегти того, що душу гріло,
Піддатись хижій млі, що дух дідів спиня?
Та сяє щедрий світ над нами біло-біло,
І сонце золотить козацького коня.*

*Нуртує в жилах кров, похрещена шаблями,
Лукає рідний степ, де воля навкруги.
Хтось зве іти вперед,
а хтось вертать до ями –
На лжу міняють правду люті вороги.*

*Це пісня нас веде з прадавньої колиски,
Підтримає ходу Всевишнього крило.
Ми – не раби Москви, не кинуті огризки,
Держава ми, де славні і місто, і село.*

*Устанем як один. Зметем заброд навалу.
Відстоїм рубежі, які руйнує тать.
Йому свого давно все мало, мало, мало,
А вкрадене, чуже не годен повертать.*

*Нам синьо-жовтий стяг дає наснагу, віру.
Нас піднімає гімн і серце звеселя.
І те, що гріє нас, вже непідвладне звіру,
Бо Україна це, великих справ земля...*

4.03.2015.

ПОБРАТИМОВІ

*У нас з тобою час неперебутній:
Тепло землі і золото небес.
Благословив Господь нестримні будні,
В душі посіяв зорі, мов овес.*

*І сяєво, і радість урожаю
Звідтіль, звідтіль.*

*А хмара грозова,
Що хмуриться, авжеж не заважає,
Бо віра в серці стягом ожива.*

*А ще – любов звеличена крилато
Від мами, від коханої, рідні...
Відкрита добрим людям наша хата –
Щоб ми були на світі не одні...*

28.01.2015.

* * *

*Як вечір освіжив вітрець,
Присіла втома на ослоні,
Й до берегів припав Дінець,
Вродився спів на оболоні.*

*Чийсь гарний тенор залунав,
І долучалися охочі.
Дзвінкоголоса далина
Замріяно пливла до ночі.*

*Поля вслухались, небозвід,
Зітхала біля двору мати
На цій землі – ще грозівій, –
Де страшно гримали гармати...*

20.01.2015.

* * *

*Торкнусь рукою – заспокою,
Твою тривогу одведу.
За гомінливою рікою
У яблуневому саду.*

*Схвилюю поглядом гарячим,
Прошепочу н'янкі слова...
Але душа чогось заплаче,
Чогось посивіє трава.*

1995.

В ЗОНІ АТО

*Не спалося, а ніч – як море...
Тарас Шевченко.*

*...А ніч була – ні краю, ні кінця:
Пропали сни і канули дрімоти
У гай оцей, у висохлі осоти
На березі поблідлого Дінця.*

*Осіння ніч не дихала теплом.
Було чогось незатишно в наметі,
Як перед боєм на моїй планеті,
В степу донецькім, одержимім злом.*

*Стогнала тиша гулом далини.
Домівка снилась побратимам, діти –
Їм тільки в снах траплялося радіти
В чіпких обіймах хижої війни...*

22.11.2014.

* * *

*Отам, за нашою межею,
Любов труїлася іржею,
Ненависть висиділа зло –
І нетерпимість розвезло,
І те, що зв'язано із нею.*

*Таке життя, – хтось звично скаже.
Та має пошесть слово враже:
Фальшиво бенькає у дзвін!
Немає совісті у війн
І честі в найманців варяжих.*

*Як брат встає супроти брата,
То вже немає гірше ката,
Ніж той, хто братом озивавсь
І рвався старшим бути... Рвавсь
На горло меншого скарати...*

*А правду не зітерти блиском.
Щоб не робив – не вийде нишком,
Бо інший час, а з ним і люд
Впізна запродавців і юд
З крикливим нетерпимим виском...*

17.11.2014.

БІЙЦЕВІ

*Прошу тебе, не відступи,
Бо далі пройдуть поторочі.
Несуть прострелені степи
І чорні дні, і вбивчі ночі,*

*Пороховий одгірклий дим,
І побратима кров,
і сморід...*

*Вмирати прикро молодим,
І матір бачити у горі.*

*І все ж прошу: не відступи,
З тобою ми – вся Україна.
Тримайся мужньої тропи,
Де лячні і снаряд, і міна!*

*Козацьким духом зупини
Це бидло, хиже і вороже,
Що топче гідність, як лани,
А правду й нас – не переможе...*

8.10.2014.

ЩАСТЯ БЕНТЕЖНЕ

*Щастя бентежне тримає мене
Поглядом рідним, твоїми вустами.
Боязно тільки, а як промине,
Піснею в полі назавжди розтане?*

*Тішуся стрічами – гарно ж удвох,
Байдуже: весни із нами чи зими.
Тільки б не знати ні бід, ні тривог,
Тільки б не стати навіки чужими.*

*Щастя бентежне тримає мої
Будні і свята у радіснім диві.
Війни не зборять його –*

мамаї

Щезнуть прокляті, як пси шолудиві.

*Щастя бентежне – це ти, люба, ти,
Знаю, мене дочекаєшся з бою,
Зможеш любов'ю мене вберегти...
Я знудьгувавсь за тобою...*

15.10.2014.

* * *

*Курівся шлях. Тьмяніли трави.
Прогірко пахли полини.
І сонце шкірилось іржаве
На перетоптані лани.*

*Який то рік, в якому віці –
Вже й неважливо – йшла біда,
І голод зазирає у вічі,
І смерть стояла молода.*

*Глуха земля втрачала розум,
Стелила скрізь огонь і дим.
І щедрий яловів чорнозем,
І хліб од болю не родив...*

1995.

ПОВЕРНЕННЯ

*Вже й хата ось – у вишняку!
Солдату радо двері скрипнуть,
А в мами очі тихо скрикнуть
Й півні злетять на рушнику.*

1983.

ЗМІСТ

З БУЗКОВИМ ПРИСМАКОМ ВЕСНИ

«Бузковий хміль — травнева благодать...» . 5	5
«Тебе мій ранок вигляда...» 6	6
«Цвіте бузок. Та як цвіте!...» 7	7
НЕВИМОВНЕ 8	8
«Диво притрима, вижде...» 9	9
«Гойднулась тінь. Легка. Ледь зрима...» . . . 10	10
«Ти сьогодні така вродлива...» 11	11
«Од погляду твого сп'янілий...» 12	12
МРІЯ-МАРІЯ 13	13
КОХАНІЙ 14	14
ЖІНОЧА ВРОДА 15	15
ІНТИМНЕ 16	16
ТІЛО 17	17
«Мила дівчино, в мрії закутана...» 18	18
«Зустріну тебе...» 19	19
ВИНО БУЗКОВЕ 20	20
НА ТЛІ ТУМАНУ 21	21
«П'янкх покосів сталки...» 22	22
«Вітер поле м'яв...» 23	23
ВОДОГРАЙ ТВОЇХ КІС 24	24
«Не відчуваю порожнечі...» 25	25
«Блакитні дощі і сірі...» 26	26
ЗЕЛЕНИЙ ДІМ 27	27
«Між нас доріжка межова...» 28	28

ДЕ ТУМАНЕЦЬ НАД РІКОЮ...

НАПРОВЕСНІ 31	31
«І знову зранку без угаву...» 32	32
КАРПАТСЬКА ПЕРЛИНА 33	33
«П'ять п'ятниць, п'ять субот і п'ять неділь...» 34	34
«Де туманець над рікою...» 35	35
«Сонце сьогодні важке...» 36	36

«Відчайдушні барви осені...»	37
«В осінніх днях задумлива печаль...»	38
«Похнюплі дні у каламуті сірій...»	39
«Осінній дощик одрида...»	40
«Відцвіле і заношене...»	41
ПЕРЕДЗИМ'Я	42
«Стирчать петрові батоги...»	43
НОВОМУ РОКУ	44
БІЛЯ ТИХОЇ РІЧЕЧКИ МЕРЛО	45
НАПЕРЕДОДНІ	46
«Напевно, закохалася зима...»	47
«Хитнеться тінь од синьої ялиці...»	48

ЖИТТЯМ ЗАРЯДЖЕНА ЗЕМЛЯ

НАША МОВА	51
КОРІННЯ РОДОВЕ	52
«Ізнов у покосах розіллє медові хмелі...» . . .	53
ПІСНЯ	54
«О, як за душу солодко бере...»	55
«Життям заряджена земля...»	56
ІСТИНА	57
«Від матері сяєво срібне...»	58
«Не вийде, рідна, не пита...»	59
«Все пам'ятне в дитячому раю...»	60
ДРУГОВІ	61
ОВВА	62
«Весняних намірів-дерзань...»	63
САД НАТХНЕННОЇ ДУШІ	64
НА ПРИМОРСЬКОМУ РИНКУ	65
НЕ КІФОС АНТИЧНИЙ СКУДЕЛЬНИКА ДИВО... . . .	66
«Німотна самотність — і тільки зі спогаду кроки...»	67
«Схитрив обманом? Що ж, радій...»	68
«Ні!...»	69
КОЛИСКОВА	70
ХАРКІВ	71
«Неосяжний простір степу...»	72
МОЛИТОВНА БЛАГОДАТЬ	74

«Я з Христом, а ти з Аллахом...»	75
ВАСИЛЬ БОРОВИЙ	76
В ЛИГІВЦІ	77
«І день од тузи переблід...»	78

ВІДСТОЇМ РУБЕЖІ, ЯКІ РУЙНУЄ ТАТЬ

ПРОВІДИ	81
«Війні начхати на жнива...»	82
«Дай Боже тебе дочекатись живим...»	83
«Скремсано надії-мрії...»	84
«Іди! Борись! Перемагай!...»	85
«Ударила в груди куля гаряча...»	86
ВДОВИНЕ	87
«Невже не вберегти того, що душу гріло...»	88
«Дводзьобому хижому птахові хочеться крові...»	89
ПОБРАТИМОВІ	90
«Як вечір освіжив вітрець...»	91
«Торкнусь рукою — заспокою...»	92
В ЗОНІ АТО	93
«Отам, за нашою межею...»	94
БІЙЦЕВІ	95
ЩАСТЯ БЕНТЕЖНЕ	96
«Курівся шлях. Тьмяніли трави...»	97
ПОВЕРНЕННЯ	98

Літературно-художнє видання

РОМАНОВСЬКИЙ
В'ячеслав Євгенович

ВИНО БУЗКОВОГО РОЗЛИВУ

лірика

Редактор А. А. Перепва
Художній редактор М. Ю. Федорко
Коректор А. С. Сичевська
Комп'ютерна верстка А. А. Видренков

Підписано до друку __.05.2015.
Формат 84x100/32. Папір офсетний.
Друк цифровий.
Гарнітура «OfficinaSansC». Умов. друк. арк. 5,36.
Замовлення № 302.

Свідоцтво ХК №164 від 20.12.2005 р.
про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції.

Видавництво ФОП Федорко М. Ю.
Україна, м. Харків, вул. Сумська, 4, оф.135
тел.: +38 (057) 758-19-46
www.facebook.com/fedorkobooks
e-mail: fop.fedorko@gmail.com
Друк ФОП Федорко Л. В.